

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συन्दροµαται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡµῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὕρισκονται
παρ' ἡµῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡµῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα (μετ' εἰκόνας). Ἐπιστολαὶ πρὸς φίλην.
Ἀποτέλεσμα τῶν Γυναικείων συνεδρίων. Τὰ θαύματα τῆς Παρθένου
τῆς Ἀρχαιοτήτος. Ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς (διήγημα ὑπὸ δος
Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου). Τὸ Συνέδριον τοῦ Βερολίνου. Γυναικεῖος
Κόσμος. Συνταγὴ. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

γοητείας τῆς δύναται νὰ καταλεχθῇ ἀπὸ τοῦδε μετὰ τῶν
ἐπιφανεστέρων βασιλισσῶν τοῦ αἰῶνος. Ὡς πριγκήπισσα πρὸ
τοῦ γάμου τῆς ἔδειξε χαρακτῆρα, ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις, αἰ-
τινες σπανίως ἀπαντοῦν εἰς νεαρὰν ἡλικίαν.

Κόρη ἀπλοῦ δουκὸς δὲν ἐσαγηνεύθη ἀπὸ τὰ μεγαλεῖα, τὰς
δόξας καὶ τὰς τιμὰς, αἵτινες τὴν ἀνέμενον ἐπὶ τοῦ ρωσικοῦ

θρόνου, ἀλλ' οὔτε ἐθυσίασεν ἄνευ
ἐνδοικσμοῦ καὶ ἐπιμόνου ἀντιστά-
σεως τὰς θρησκευτικὰς ἀρχὰς τῆς
εἰς ἔρωτα τόσον τρυφερόν, τόσον
πιστὸν καὶ μεγάλον, ὁποῖος ὑπῆρξεν
ὁ τοῦ Νικολάου τοῦ II.

Καὶ ἡ μετὰ τόσον ἐπίμονον πάλιν
ἐπιτευχθεῖσα ἔνωσις ἀποτελεῖ
ἴσως μοναδικὸν εἰδύλλιον εἰς τὰ
χρονικὰ τῶν γάμων τῶν ἐστεμμέ-
νων τῆς Εὐρώπης κεφαλῶν. Πρὶ
δωδεκαετίας ὁ νεαρὸς Τσάρεβιτς
εἶδε τὴν πριγκήπισσαν Ἀλικὴν τῆς
Ἔσσης, παιδίσκην τότε μόλις δωδε-
καετῆ, διὰ πρώτην φορὰν καὶ ἔκτοτε
χρονολογεῖται ὁ πρὶς αὐτὴν ἔρωσ
του. Τὴν ἐπανεῖθε βραδύτερον εἰς
Ρωσσίαν ὠρχίαν νεάνιδα καὶ ἐπὶ
τέλους τόσον καλὸς διερμηνεὺς ἔ-
γεινε τῆς μεγάλης ἀγάπης του,

ὥστε νὰ συγκινήσῃ καὶ ἐκείνην, ἣτις ἦτο ἀντικείμενον αὐτῆς.
Ἄλλ' οὔτε τότε, οὔτε βραδύτερον ὅτε ὁ ἔρωσ τῆς ἔγεινε
τόσον περιπαθὴς ὅσον καὶ ὁ τοῦ Τσάρεβιτς ἀπεφάσιζε τὸν μετ'
αὐτοῦ γάμον τῆς, ἔνεκα τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἀλλαγῆς τοῦ
δόγματός τῆς, εἰς ἣν θὰ ὑπεβάλλετο νυμφευομένη μετ' αὐτοῦ.

Χαρακτῆρ τῶν εὐσταθῆς, μὴ καμπτόμενος οὔτε πρὸ τοῦ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΒΝΑ

Τὸ ὄνομα τῆς νεαρᾶς Τσαρίνας
τῆς Ρωσσίας ἀντηχεῖ σήμερον ἀνὰ
τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος,
ἔνεκα τῆς τελευταίας περιοδείας
τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους ἀνὰ
τὰς κυριωτέρας τῆς Εὐρώπης Αὐλάς.

Εἰς τὴν ἰαλλίαν ἰδίαν ἡ αὐτο-
κράτειρα τοῦ ἀχανοῦς Ρωσικοῦ
κράτους ἀπεθεώθη. Τὸ κάλλος τῆς,
τὸ ἰδιάζον γόητρον διὰ τὸ ὅποσον
τόσον φημιζεται καὶ τὸ ὅποσον κα-
τέστησε τρελλὸν ἐξ ἔρωτος τὸν
νεόν Τσάρον ἀφῆκαν εἰς τὴν Πτρι-
σινὴν κοινωνίαν ἀνεξαλείπτους ἐν-
τυπώσεις. Τόσον εἶναι γοητευτικὴ
ὥστε ἐκλήθη παρὰ τῶν οικειῶν τῆς
sunshine (ἀνατολὴ ἡλίου), ἐπώνυ-
μον τὸ ὅποσον τῇ καθιερώθη πλέον
ὀριστικῶς. Τὰ θαλερὰ καὶ ρόδινα χρώματά τῆς, ἡ θαυμασιὰ
ἀνθηρότης τῆς, οἱ κυκνοὶ ὡς τὸ ὠραιότερον τοῦ οὐρανοῦ χρῶμα
ὀφθαλμοί τῆς, τὰ χρυσαῖα μαλλιά τῆς, τὰ ὅποια λαμποβολοῦν
περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸ διάδημά τῆς ἀκόμη, δικαιολογοῦν
πληρέστατα τὸ ὠραῖον καὶ ποιητικὸν αὐτὸ πρόσωπον.

Ἄλλ' ἡ Τσαρίνα πλὴν τοῦ κάλλους καὶ τῆς μαγευτικῆς

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΒΝΑ

ρωτος προδίδει ψυχής μεγάλων υπέρτατον, προοιωνίζει δὲ ἐπιρροὴν εὐεργετικὴν ἐπὶ τῶν τυχῶν τοῦ λαοῦ, τὰς ὁποίας διευθύνει σήμερον ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος II

Καὶ ἀληθῶς ἡ Τσαρίνα δὲν συμμερίζεται μόνον τὰς τιμὰς τοῦ πανισχύρου τῶν Ρωσσιῶν ἄρχοντος, ἀλλ' εἶναι ἤδη πολὺ τιμῶν αὐτοῦ σύμβουλος καὶ συνεργάτις εἰς τὰ δυσχερῆ αὐτοκρατορικὰ καθήκοντά του. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἀπεποιεῖτο τὸν γάμον αὐτόν, καὶ διότι, ὡς ἔλεγεν, ἤσθάνετο τὰς χεῖρας τῆς πολὺ ἀσθενεῖς διὰ τὰς βρυστάτας εὐθύνας καὶ τὰ ὕψιστα καθήκοντα τὰ ὁποῖα ἤθελεν ἀναλάβει.

Ἡ Τσαρίνα εἶναι γυνὴ υπέρτατης μορφώσεως. Κατέχει καλῶς πλὴν τῆς Γερμανικῆς καὶ Ρωσικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικὴν τοιαύτην. Εἶναι πιανίστρια ἀρίστη, ζωγράφος μὲ πολὺ αἶσθημα, ψάλτρια ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων, ἵππεὺς ἀτρόμητος καὶ λαουτενίστρια ἀκαταγώνιστος. Κεντᾶ καὶ ράπτει μετὰ πολλῆς δεξιότητος, ἰδίως μάλιστα ὅταν τὰ χειροτεχνήματά της προορίζωνται εἰς ἀγαθοεργούς πράξεις.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Κατὴ μου γίλη,

Δὲν ἔνοσες, μοῦ λέγεις, τὸν σκοπὸν τῶν ἀλλεπαλήλων συνεδρίων τῶν γυναικῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τινος ἔγειναν τοῦ συρμοῦ. Συνέδρια ἐπανειλημμένα εἰς Πικρισίους, συνέδρια εἰς Ἀμερικὴν συνέδρια εἰς Βερολίον, εἰς Ἰενεῦη, τέλος συνεδριονικὰ ἀκατανίκητος.

Ἐκτὸς τῶν ρητόρων, αἱ ὁποῖαι διὰ τῶν συνεδρίων αὐτῶν ἀναδεικνύονται καὶ τῶν σχέσεων, αἱ ὁποῖαι δι' αὐτῶν ἀναπτύσσονται μετὰ τῶν γυναικῶν τῶν διαφόρων ἐθνῶν, δὲν βλέπεις, λέγεις, ἀκόμη τὸ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα ἧλης αὐτῆς τῆς διεθνούς τῶν γυναικῶν κινήσεως.

Ἀλλὰ τί θέλεις καὶ τί δύνασαι νὰ ἴδῃς καὶ νὰ ἐννήσῃς σὺ ἢ ἐπιμόνας κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς σου πρὸς ἕ, τι δὲν ἀντιπροσωπεύῃ τὸν βίον καὶ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ μεγάλου κόσμου, τοῦ ὁποῦ ἀποτελεῖς τὸ ὠραιότερον στόλισμα, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποῦ λάμπεις, ὄχι μόνον διὰ τῆς νεότητος καὶ καλλονῆς σου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀναλαμπῶν τῆς σπινθηροβλοῦσης εὐφρίας σου, καὶ διὰ τῶν ἀκαταμαχητῶν θελημάτων τῆς μεγάλης καὶ εὐγενούς καρδίας σου.

Λοιπὸν τὰ συνέδρια ἀποτελοῦν τὸν κυριώτερον μοχλὸν τὸν πολυτιμότερον παράγοντα τῆς γυναικείας κινήσεως. Τὰ συνέδρια ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐνθαρρύνουν καὶ φωτίζουν αὐτὰς τὰς σημαιοφόρους, αὐτὰς τὰς πρωταγωνίστριας τοῦ γυναικείου κινήματος τῶν διαφόρων ἐθνῶν καὶ λαῶν, ἐξασφαλίζουν πάντοτε καὶ μέγαν ἀριθμὸν προσηλύτων, ἐλκύνου δὲ καὶ τὴν προσοχὴν τῶν ἡγετῶν τῶν τυχῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Μία νέα ἰδέα, διὰ νὰ ριζοβολήσῃ, διὰ νὰ γείνη ἀσπαστὴ ὅσον καὶ ἂν στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἔχει ἀνάγκη νὰ μελετηθῇ ὑπὸ ὅλας τὰς φάσεις της, νὰ βασανισθῇ, νὰ δοκιμασθῇ, νὰ γείνη τέλος οἰκεία καὶ συνήθης εἰς τοὺς πολλοὺς.

Οἱ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μὲ τὴν σκαπάνην τῆς προοδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἀνὰ χεῖρας ἀγωνιζόμενοι νὰ τάμουν νέας ὁδοὺς εἶναι ὄχι μόνον ἀπόστολοι, ἀλλὰ καὶ μάρτυρες. Καὶ

εἰξεύρεις ὅτι τὸ θάρρος τῶν πρώτων χριστιανῶν μαρτύρων δὲν θὰ ἦτο ἴσως τόσον μέγα καὶ ὁ φανατισμὸς τῶν τόσον ἡρωϊκός, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν περιωρίζετο, ἐὰν αἱ ἰδέαι τῶν δὲν προσηλύτιζον πολλοὺς, ἐὰν βρῆθαι εἰς τὸ μαρτύριον δὲν ἤσθάνοντο ὅτι ἀφίνου ὀπισθεν τῶν λεγεῶνας ὅλας ὁπαδῶν καὶ ὁμοφρόνων.

Ἴσως ἢ παρομοίωσις αὕτη σοὶ φανῆ ὀλίγον ὑπερβολικὴ. Ἴσως δὲν ἔνοσες ποῖα σχέσις καὶ σύγκρισις δύναται νὰ ὑπάρξῃ μετὰ τῶν ὀδηγούμενων εἰς ἀπάνθρωπα βασανιστήρια καὶ εἰς ἀτιμωτικὸν θάνατον μαρτύρων τῆς ἐκκλησίας μας καὶ τῶν σημαιοφόρων οἷας δὴποτε προοδευτικῆς ἰδέας. Καὶ ὅμως ἢ παρομοίωσις αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀληθείας. Μήπως ὁ χριστιανισμὸς δὲν βασίζεται εἰς τὴν ἰσότητα καὶ χειραφέτησιν τῶν ἀσθενεστέρων; εἰς τὴν κατάργησιν πάσης αὐθαιρέτου καὶ τυραννικῆς ἐξουσίας; εἰς τὴν ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἀδελφοποίησιν τῶν ἐθνῶν καὶ λαῶν τῆς γῆς;

Ἄλλ' ἐτηρήθη πιστῶς τὸ γράμμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας; Ἡ δι' αὐτῆς κηρυχθεῖσα ἰσότης καὶ ἀδελφοποίησις ἐπετεύχθη;

Τὸ οὐκ' ἐν ἄσσει καὶ θῆλυ τῆς Γραφῆς ἐτέθη ποτὲ εἰς ἐφαρμογὴν, ὅσον τοῦλάχιστον ἀναφέρεται εἰς τὰ ἀπὸ τῆς ἰσότητος αὐτῆς ἀπορρέοντα καλὰ; Ὁ ἡρωϊσμὸς, ἢ αὐταπάρησις, ἢ γενναϊότης, ἢ μακροθυμία, ἢ καρτερία τῆς γυναικός, ἢ ὁποῖα ὑπῆρξεν εἰς τῶν φανατικωτέρων ἀποστόλων τοῦ χριστιανισμοῦ, ἢ ὁποῖα ἀτρόμητος ἔφερε τὸν ἀκάνθινον τοῦ μαρτυρίου στέφανον, ἢ ὁποῖα ἔχυσε τὸ αἷμά της ρανίδα πρὸς ρανίδα ὑπὲρ τῆς πίστεώς της ποῖα τῆ ἐκληροδότησε δικαιοματικά, ποῖαν τῆ ἐξασφάλισε θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν;

Αὐτοὶ οὗτοι οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, λησμονοῦντες ὅτι γυνὴ ὑπῆρξεν ἢ θεομήτωρ, γυνὴ ἢ θηλάσασα καὶ διὰ τοῦ αἵματός της ἐκθρέψασα αὐτούς, γυναῖκες αἱ τόσαι μάρτυρες καὶ ἀπόστολοι τῆς ἐκκλησίας δὲν ἐχαρκτηρίσαν τὴν γυναικὰ ὡς τὸ μισαρότερον τῶν δημιουργημάτων, ὡς τὸ ἀθλιότερον τῶν πλασμάτων, ὡς τὴν δικηφορέα τοῦ ἀνδρός καὶ τὸν κακὸν δαίμονα τῶν κοινωνιῶν;

Τί κάμνομεν λοιπὸν ὅλα ἡμεῖς σήμερον ἢ νὰ ἐργαζώμεθα, ὅπως καταρτίσωμεν τὰς ἰδέας αὐτὰς, αἵτινες, ἂν καὶ νοσηρὰς φαντασίας ἀποκυήματα, μετεβλήθησαν ὅμως μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου εἰς πεποιθήσεις, εἰς παραδόσεις ἐδραιωθείσας, αἵτινες κατέστρεψαν τὸ γόητρον τοῦ φύλου μας καὶ καθηδάφισαν τὸν θρόνον τῆς ἰσότητος καὶ ἐλευθερίας ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ὁ Χριστὸς ὕψωσε τὴν γυναῖκα.

Ἐὰν λοιπὸν ὑπὲρ τῶν αὐτῶν ἰδεῶν μὲ τὰς πρώτας ἀποστόλους καὶ μάρτυρας τοῦ χριστιανισμοῦ ἀγωνιζώμεθα, δὲν δυνάμεθα, δὲν δικαιούμεθα νὰ συγκριθῶμεν πρὸς ἐκείνας; Ἴσως θεωρήσῃς τὴν σύγκρισιν τολμηράν, διότι οὐδεμία ἐξ ἡμῶν μέχρι σήμερον ὠδηγήθη οὔτε εἰς τὴν ἀγχόνην, οὔτε οἶον δὴποτε μαρτυρικὸν θάνατον;

Ἄλλ' ἐὰν ἕνεκα τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν ὄρων καὶ συνθηκῶν δὲν ὑπεβλήθημεν εἰς σωματικὰς ὀδύνας, ὀλίγα νομίζεις ὅτι εἶναι αἱ ἠθικαὶ τοιαῦται; Αἱ ἀπογοητεύσεις ὅλων τῶν πρωταγωνιστριῶν τοῦ γυναικείου ζητήματος εἶναι ἄρα ὀλίγον ὀδυνηραὶ διὰ τὴν εὐαίσθητον τῆς γυναικός ψυχὴν; Καὶ ὅλα αἱ πικρία, δι' ὧν ἐπότισαν αὐτὴν οἱ ὀπισθοδρομικοὶ —καὶ τοιοῦτοι ἦσαν κατ' ἀρχὰς ὅλοι καὶ ὅλα— μὲ τὰ σαρκα-

στικά τῶν ἐπιγράμματα καὶ τοὺς ἐμπαιγμούς καὶ τὰς ἀνάνδρους ἐνίοτε καὶ κακοήθεις ἐπιθέσεις καὶ τὰς ἐπιμόνας εἰς πάντα ἀντιδράσεις, δὲν δύναται νὰ ἰσοβαρύνουν μὲ τοὺς φυσικοὺς πόνους;

Ἐπάρχουν, φίλη μου, εἰς τὸν δεκαετῆ βίον καθ' ὃν ἀγωνίζομαι στιγμαὶ ὀδύνης καὶ ἀπογοητεύσεως, τὰς ὁποίας νομίζω ὅτι δὲν δύναται τις οὔτε νὰ συγκρίνῃ καὶ πρὸς οἶαν δὴποτε πάθῃσιν φυσικῆν.

Λοιπὸν τὸ ἀντιφάρμακον εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς πόνους, εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς πικρίας εἶναι ἢ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συνάντησις ὅλων ἡμῶν, ἢ ἀπὸ κοινοῦ μελέτη τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων, ἢ ἀδελφικὴ συνεννόησις ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν μας ἐν τῷ μέλλοντι, ἢ ἀμοιβαία ἐνίσχυσις μας εἰς τὸ δυσχερὲς ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀνελάβομεν.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν συνεδρίων

Αὐτὸν ἔχουν ὡς πρῶτον καὶ κύριον λόγον τὰ συνέδρια. Ἐὰν τώρα θελήσωμεν νὰ ἀναμετρήσωμεν τὴν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν αὐτῶν, δὲν ἔχομεν ἢ νὰ συγκρίνωμεν τὸν τρόπον μὲ τὸ ὁποῖον ἢ δημοσιογραφία τοῦ κόσμου ὅλου, ἢ ἀσφαλεστάτη αὕτη διερμηνεύς τῆς κοινῆς γνώμης, ἢ πεδὲχθη τὸ πρῶτον συγκληθὲν ἐν Οὐασινγκτῶν γυναικεῖον συνέδριον καὶ πῶς τὰ τῶν τελευταίων ἐτῶν:

Τότε ὁ ἐπίσημος καὶ σοβαρὸς τύπος οὔτε καὶ ἀνέγραψε τὴν σύγκλησιν τοῦ συνεδρίου αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ ἡμιεπίσημος ὠμίλησε μετὰ σαρκασμοῦ καὶ εἰρωνείας τοιαύτης ὥστε πᾶσαι αἱ μετασχούσαι αὐτοῦ νὰ ἐκλειφθῶσιν ὡς παράφρονες, ὡς γυναικόμορφα τέρατα ἀπόκληρα τῆς κοινωνίας, τὰ ὁποῖα οὕτω ἐξετίθεντο εἰς τὴν καταφρόνησιν καὶ τὸν περιόγειον τῶν φρονιμῶν καὶ λογικῶν ἀνθρώπων. Ἄλλ' αἱ γυναῖκες ἐκείναι ἀπέδειξαν ὅτι ἠνόουν νὰ ἐργασθοῦν σοβαρῶς, καὶ τὸ ἔπραξαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

Τὰ τῶν τελευταίων ἐτῶν συνέδρια ἀπὸ τοῦ Παρισίου τοῦ 1888 εἰς τὸ ὁποῖον, ὡς ἐνημεῖται, εἶχον τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύω τὰς Ἑλληνίδας καὶ τοῦ ὁποῦ εἰς τῶν μεγάλων τῶν σοφῶν τῆς Γαλλίας ὁ Ἀκαδημαϊκὸς καὶ γερουσιαστὴς Ἰούλιος Σίμων προήδρευε, μέχρι τοῦ ἐν Σικάγῳ συγκληθέντος, τὸ ὁποῖον ἐκίνησε τὴν καταπλήξιν καὶ τὸν θαυμασμόν τοῦ κόσμου ὅλου καὶ τῶν τελευταίων ἐν Παρισίοις καὶ Βερολίῳ, τὰ ὁποῖα τόσον σοβαρῶς ἐπ' ἐσχάτων ἀπησχόλησαν τὴν κοινὴν γνώμην ἐν Εὐρώπῃ καὶ διὰ τὰ ὁποῖα κύρια ἄρθρα ὅλα ἐδημοσίευσαν αἱ σοβαρώτεροι τῶν Γερμανικῶν, Γαλλικῶν καὶ Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων ἀποτελοῦν τὸν γνώμονα τῆς εὐεργετικῆς ἐπιρροῆς, ἢν ἐξήσκησαν αἱ τοιαῦται τῶν γυναικῶν συνθηροίσεις ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης.

Ὅ, τι ἐθεωρεῖτο γελοῖον κατέστη ἤδη θέμα σοβαρῆς συζητήσεως. Ὅ, τι ἐκρίνετο ὡς μέλλον νὰ ἐπιφέρῃ σπουδαῖον κλονισμόν εἰς τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα, ἀπεδείχθη ἀναγκαῖον, ὅπως στηριχθῇ καὶ μὴ καταρρεῖται τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο. Ὅ, τι ἀπετέλει οὐτοπιῶν ἔγεινε σήμερον πραγματικότητα. Ὅ, τι ἐκρίνετο ἐπικίνδυνον διὰ τὴν οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν, ἀποδεικνύεται σωτήριον καὶ εὐεργετικὸν δι' αὐτὴν.

Τὸ ἰκανοποιητικώτερον δὲ πάντων δι' ἡμᾶς εἶναι ὅτι, ἐκείνοι ἀκριβῶς οἱ ὁποῖοι κτηνάλωσαν περισσοτέρων μελάνην, ἢν ἀπολεμήσουσαν τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἀγωνίζονται νὰ θρῦσουσαν

τὰς σιδηροπέδας, δι' ὧν ἐδεσμεύοντο αἱ χεῖρές μας καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὸ σκοτὸς τῆς πνευματικῆς φυλακῆς, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε καταδικασθῇ τὸ φῶλόν μας, αὐτοὶ οὗτοι σήμερον εἶναι οἱ φανατικώτεροι ὁπαδοὶ τῆς γυναικείας προοδου, εἶναι οἱ ἐνθερμότεροι ὀμνηταὶ τοῦ διὰ τῆς γυναικείας ἀναπτύξεως ἐπιτευχθέντος καλοῦ.

Ἴδου, φίλη μου, τὰ ἐκ τῶν γυναικείων συνεδρίων προκύψαντα εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀκόμη τὰ γυναικεῖα συνέδρια ἐπέδρασαν πολὺ ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης καὶ ἐξωμάλυναν μεγάλως τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐριζοβόλησαν αἱ νέαι ἰδέαι, τῶν ὁποίων ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι εἰσηγήτρια καὶ διερμηνεύς.

Δὲν ἀριθμοῦνται πλέον ἐπὶ τῶν δακτύλων, ἀλλ' εἰς ἑκατοντάδας πολλάς, εἰς χιλιάδας ὅλας οἱ ἄνδρες μας, οἵτινες θεωροῦν τὴν προοδευτικὴν πορείαν τῆς γυναικός ἀπαραίτητον διὰ τὴν πρόοδον μας ὡς ἔθνους, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν μας ὡς λαοῦ. Διὰ νὰ πείσω δὲ καὶ ἐσὲ καὶ ἐν γένει τοὺς ὀμόφρονάς σου περὶ τοῦ πόσον οἱ ἐκλεκτότεροι καὶ οἱ ἐπιφανέστεροι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας μας ἐνοοῦν καὶ ἐπιδοκιμαζοῦν τὰς νέας περὶ τῆς γυναικείας προοδου ἰδέας, θὰ σοὶ ἐκθέσω εἰς προσεχέεις ἐπιστολάς μου τὸ ἀποτέλεσμα δημοσιογραφικῶν συνεντεύξεων, ἢ λαμβάνω ἀπὸ τινος μετ' αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Τὰ θαύματα τῆς Παρθένου τῆς ἀρχαιότητος

Ἄλλ' ἀρετὰ σὲ ἀπησχόλησα μὲ τὸ γυναικεῖον ζήτημα, μὲ τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἰς ἐλάχιστα τρυφερὰς σχέσεις εὐρίσκεσαι, ἐνῶ τούνακτιον, ὡς μοὶ λέγεις, πολὺ σὲ ἐνδιαφέρουν αἱ περὶ Τήνου μελέται μου. Εἰς τὴν τελευταίαν σου μοὶ λέγεις ἀκριβῶς, ὅτι ὁ εἰδωλολατρικὸς θαυμασμός μου πρὸς τὴν Τέχνην μὲ ἔκαμε νὰ πράξω τὴν ἱεροσυλίαν νὰ συγκρίνω τὴν Παρθένον τῶν ἐθνικῶν μὲ τὴν μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας. Ἄλλ' ἐκείνη, προσθέτεις ἐν τῷ χριστιανικῷ φανατισμῷ σου, ὅσον καὶ ἂν περιεβλήθη μὲ τὸ ἀκτινωτὸν τῆς Τέχνης, ὅσον ὕψηλὰ καὶ ἂν ἦρθη ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ ἰδεωδου καλοῦ, ὃν ἔξοχοι τῶν χρόνων ἐκείνων μεγαλοφύκι τῆ ἰδρυσαν, οὔτε τὸ ἐλάχιστον τῶν ἀληθῶν θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ἢ γλυκεῖά μας Παναγιά ἔκαμε ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ.

ὦ! φίλη μου! Διὰ τὴν ἀναγκάζεις νὰ σοὶ ἀποκαλύψω τὰς μυστικὰς σχέσεις μου, αἵτινες ἴσως ἔπρεπε νὰ μείνουν θαμμέναι βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν μου; Διὰ τὴν ἀναγκάζεις νὰ σοὶ ἐπαναλάβω μίαν ἀλήθειαν, νὰ διαμαρτυρηθῶ κατὰ τῆς βλασφημίας, ἢν ἐξεστόμισες, νὰ ἐξεγερθῶ καὶ πάλιν κατὰ τῶν φανατικῶν προλήψεων, αἱ ὁποῖαι σὲ κάμνουν νὰ μὴ βλέπῃς ὅτι αἱ δύο Παρθένοι, ἢ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας θρησκείας μας μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐκπροσωποῦν ἰδέαν, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐξυπηρετοῦν ἰδεῶδες; Τὸ τῆς ἀπολύτου τελειότητος ὑπὸ τὴν ἀγνωτέραν καὶ ἰδανικωτέραν αὐτοῦ ἔποψιν.

Παρθένος αὕτη ὡς καὶ ἐκείνη, πάναγνος καὶ πανάμωμος, μὲ δύναμιν ἄπειρον, τὴν δύναμιν ἢν δημιουργεῖ ἢ ἀλήθεια, τὸ καλόν, ἢ ἀρετὴν.

Εἰς ταύτης τὰ σπλάγγνα κυφορεῖται ἀύλωσ τὸ θεῖον ὄν, τὸ ὁποῖον θὰ διασκεδάσῃ τὰ σκοτὴ τοῦ κόσμου καὶ θὰ κάμη νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἰδεῶδες φῶς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀληθείας. Εἰς ἐκείνης τὴν κεφαλὴν βασιλεύει ὁ νοῦς, ὁ ὁποῖος ἀνατρέπει πᾶσας τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας· ὁ ὁποῖος ἐξορίζει ἀπὸ τὸν Ὀλυμ-

πον μίαν πρὸς μίαν ὄλας τὰς ἐπιγεῖους θεότητες· ὁ ὁποῖος ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθειαν, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀγαθότητα· ὁ ὁποῖος διδάσκει τὸ ἀτελεύτητον καὶ ἀναμάρτητον, τὸ ἐνιαυτὸν ἐν μιᾷ λέξει καὶ ἀναρχὸν τῆς θεότητος καὶ τῆς δημιουργίας, τὸν νοῦν, τὸν λόγον, τὸ δακτύλιον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον πρῶτος ὁ Σωκράτης καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Χριστιανισμὸς ἀνέκλυψεν.

Ἐρωτᾶς διατί ἡ Ἀθηναῖα δὲν ἔκαμε θύμματα; Τί ἀπλοῦν καὶ ἀφελῆς ἐρώτησις! τί φαντασιμὸς! Καὶ τί ἐπιμονή, εἰς τὸ νὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ λέγω ὅ,τι, σοὶ ἐπαναλαμβάνω, εἶχον ἀπόφασιν νὰ σιωπήσω.

Ἀλλὰ τὸ πρῶτον καὶ μέγα θύμμά της δὲν εἶναι ὅτι χωρὶς μαγγανείας, χωρὶς ὑπερφυσικὰ κατωρθώματα, χωρὶς νεκραναστάσεις ἀπεκάλυψε τὴν ἀπόλυτον ἀλήθειαν εἰς τὸν σὸρὸν πρόδρομον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτόν, τὴν κοινὸν θνητὸν τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμιν νὰ προσφέρῃ τὴν ζωὴν τοῦ ὁλοκαύτωμα ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ταύτης; Καὶ δὲν κατῴρθωσε θύμματα, ὑπερακοντίζοντα τὴν δύναμιν πάσης συγχρόνου τῆς θεότητος, ἐμφυσήσασα εἰς τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν τῶν μυστῶν τῆς τὴν ἐμπνευσίν τοῦ τελειῶς καλοῦ, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς σμίλης των παρέδωκεν εἰς τὴν Ἀθηναίαν; Αὐτὸς ὁ Παρθενὸν δὲν εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ μεγάλαια καὶ τὰ ἐπιζήσαντα τῶν αἰώνων θύμμά της;

Ἴσως τὴν ἤθελες νὰ ἀποδίδῃ εἰς τρελλοὺς τὸ λογικόν, εἰς κωφοὺς τὴν ἀκοήν, εἰς τυφλοὺς τὸ φῶς; Ἄλλ' εἰς ἐκείνους οὔτινες ἔζων εἰς πνευματικὰ σκότη, οὔτινες ἐκυλίσθησαν εἰς τὸ ἔρεβος τοῦ ὕλισμου, οὔτινες ἔβλεπον τὸν κόσμον καὶ τὴν θεῖαν πλάσιν ὑπὸ τὴν πυκνὴν καλύπτραν τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλάνης, δὲν εἶναι αὐτὴ ἣτις ἐχάρισε τὸ φῶς τῆς ὑπερτάτης ἀληθείας; Καὶ ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ἔνα μόνον αὐτοὺς ἀναφέρω, οἱ μὴ ἐπιζητήσαντες εἰς τὸ ὕλικόν σῶμα, ἀλλ' εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου τὴν θεῖαν τελειότητα, οἱ ἐρευνήσαντες τὰ ἄδυστα τῆς ἀθανασίας πέραν τῶν ὀρίων τῆς ὕλικης ζωῆς εἰς αἰῶνα πανθεισμῶ καὶ ὕλισμῶ ὑπερτάτου εἰς αἰῶνα μὴ φωτισθέντα ἔτι ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, δὲν ἐσφρονίσθησαν μὲ τὴν θεῖαν δύναμίν της καὶ εἶδον τὸ ἀληθὲς φῶς τῆς ἀπολύτου καὶ ὑπερτάτης ἀληθείας;

Τολμᾶς λοιπὸν ἀκόμη νὰ ἀποποιῆσαι εἰς τὴν Παρθενὸν τῶν ἀρχαίων θύμματα; Ἡ θὰ ἐνόμιζες ὅτι, προκλοῦσα με οὕτω, θὰ μὲ ἔκαμες νὰ σοῦ ἀπαριθμήσω ὄλους τοὺς μύθους, τοὺς ὁποῖους ἐπενόησεν ἡ γόνιμος τῶν ἰδρυτῶν τῆς ἀρχαίας θρησκείας φαντασία, ὅπως παρεστήσῃ τὴν ἀπεριόριστον τῆς Ἀθηναῖας δύναμιν. Δὲν πιστεύω ἐγὼ οὔτε εἰς τὸν σκληρὸν τοῦ Μαρσύου θάνατον, οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους μύθους τῆς θαυματουργοῦ δυνάμεώς της, οὔτε καὶ εἰς τὴν ἐντομοποίησιν τῆς Ἀράχνης, ἐκτὸς ἐὰν ἡ Ἀθηναῖα ἐν τῇ ἀπειρῷ σοφίᾳ της ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι γυνὴ καταναλίσκουσα τὸν χρόνον της εἰς ἀτελείωτα λεπτοῦφθ κεντήματα. πᾶσι νὰ εἶναι γυνὴ, ἀποζωοῦται δὲ βραβηθὸν καὶ κατ' ὀλίγον τόσον, ὥστε νὰ ἀφομοιοῦται μὲ τὸ μάλλον εἰδεχθὲς καὶ ῥιπαρὸν καὶ ἐπιβλαβὲς ἔντομον. Ἴδου ἡ ἰδέα ἡ ὁποία κρύπτεται ὑπὸ τὸν μῦθον αὐτόν.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Ὁ κ. Ἀθανάσιος Μαρκόπουλος, πολὺ ὁμοιωμένος, πάγει καὶ ἔρχεται μέσα 'στὸ δωμάτιον καὶ κεραυνοβολεῖ μὲ ματαίαις καὶ μὲ λόγια τὴν δυστυχισμένη σύζυγόν του, τὴν εὐμορρῆ καὶ ἠτροπκλή Γκιουλίτσα. Ἀφοῦ τὰ εἶπεν ὅλα, ἀναποδογύρισε τὸ τραπέζι μὲ ἓνα κτύπημα τοῦ χερσίου του, ἐξεστόμισε μιὰ φοβερὴ βλαστήμια, ποῦ ἔκαμε τὴν Γκιουλίτσα νὰ κατακκοκκινήσῃ καὶ εἶπε:

— Ναι, χωρὶς νὰ ἔχη ἀξίαν προβιβάσθηκα καὶ τὸ χρεωστῆ 'στὴ γυναικίᾳ σου. Εἶσαι παιδί! ἔχεις ἀζύγιστη ἀνοησία. Ποῦ διαβάζεις 'στὸ φύλλο «ἐνεκα πολυετοῦς ὑπερσίας» ἢ «διὰ τὰς σπουδαίας ἐκδουλεύσεις» θαρρεῖς πῶς εἶνε ἀλήθεια; Χά... χά... χά... δὲν βαριέσαι! Ὁ προἰστάμενος ποτὲ δὲν εἶνε σὲ θέσι νὰ ξέρῃ ἂν δούλεψες πιστὰ ἢ ὄχι· ἂν κλέφτης, βέβαια δὲ θὰ τοῦ τὸ ξεμολογηθῆς καὶ εἶσαι ἐκεῖνος θὰ σὲ θαρρῆ ἄθωο περιστερᾶκι. Ὅσο πάλι, γὰρ ἐκδουλεύσεις πολυετείς, ἐκεῖνος λέγει κάτω ἀπ' τὰ μουστάκια του· «Αὐτὸς τόσα χρόνια τρώγει τὸ ψωμί μου», δηλ. ζῆ ἀπ' τὴ ράχι μου.

Ὅλαις ἢ γυναικίαις, ὄλων τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κόσμου, συντελοῦν γὰρ τὴν πρόοδον τοῦ συζύγου των. Καὶ σύ... ἄχ ἐσύ. Ἄκουτε, Γουλία μου, τί θὰ γάσῃς. Κάμε μιὰ ἀπόπειρα· πήγαινε 'στὸ διευθυντὴ τῆς μπάγκας, κάμε του τὰ γλυκὰ μάτια...

— Ἀχ, σῶπα... Ἐκείνη... μοῦ φέρεται πῶς ξεπέφτω 'στὰ δικά μου μάτια καὶ μόνον νὰ σ' ἀκούω. Γιατί δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ θέσι σου; ἐγὼ σοῦ παρεκπρόθηκα ποτέ; Γυρεύω περιττὰ, ἐξυμώθηκα θαρρῶ μὲ τὴ θέσιμας περίφημα καὶ ἔχω τὰς ὀρέξεις, τὰς κλίσεις καὶ τὰ ὄνειρα, ποῦ μὴ πορεῖ νὰ ἔχη σύζυγον ὑπαλλήλου. Ρώτησε, αὐτοὺς ποῦ ζηλεύεις, ἂν κατῴρθωσαν νὰ περιστέψουν τίποτε γὰρ τὸ μέλλον, ἐνῶ ἡμεῖς, μὲ τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν τάξιν ποῦ ζοῦμε χωρὶς νὰ μᾶς λείψῃ τίποτε καὶ περισσεύουμε καὶ κατὰ γὰρ τὰ γεράματα.

— Ἄκουσε, Γκιουλίτσα.

— Ἄν θὰ μοῦ 'πῆς τὰ ἴδια· adio! θὰ πάγω 'στὴ Λιλή μου.

— Πήγαινε 'στὸ παιδί σου... πήγαινε... ἀφίσε με νὰ λυῶνῶ μοναχὸς μου. Ἄς σὲ βρασανίξῃ ἡμεῖς ἢ συνείδησις, ὅτι δὲν ἔκαμες τίποτε γὰρ νὰ σώσῃς τὸν ἄνδρα σου ἀπὸ τὴν αὐτοκτονίαν.

— Αὐτοκτονίαν; ὀρίστε τώρα· ξέρετε Ἐκείνη, πῶς φέρεσαι ἀχάριστα 'στὸ Θεό· τί σοῦ λείπει;

— Ἀχ, Γκιουλίτσα! ἐσύ μέσα 'στὸ σπιτικό σου, κοντὰ 'στὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ σου, δὲν μπόρεῖς νὰ καταλάβῃς καὶ νὰ ἐξηγήσῃς τὰ πάθη καὶ τὰς μικροφιλοτιμίας ποῦ ὑποσκάπτουν τὸν ἄνδρα. Νὰ λιμνάξῃς δέκα χρόνια 'στὴν ἴδιαν θέσι, ἐνῶ κατὰ τὸν νόμον τῆς ἐξελιξέως οἱ μαθητευόμενοί σου γίνονται κύριοι καὶ σὲ περιφρονοῦν... τὸ αἶμά σου 'λίγο 'λίγο νὰ γίνεταί χολὴ ἀπὸ τὴν ἀδικησίαν τῶν ἄλλων· νὰ ἀηδιᾶσῃς τὸ ἐπάγγελμά σου, ποῦ εἶνε τόσῳ ἀχώριστο, ὥστε δὲν σὲ ἀναδεικνύει... Ἀχ!.. ὅλα αὐτὰ μόνον ἀνδρική καρδιά μπόρου νὰ ταράξουν. Ἀφίσε με· πήγαινε 'στὸ παιδί σου· ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι πῶς δὲν θὰ σοῦ ξαναφέρω γὰρ τίποτε.

μὰ γὰρ τίποτε... Καὶ ἔπειτα σοῦ λέγε ὁ παπᾶς: πῶς ἢ γυναικίαι εἶνε σύντροφοι; καὶ βοηθεῖ καὶ συμπονεῖ. Πῶς; εἶσαι ἀκόμη ἐδῶ! πήγαινε, Γκιουλίτσα, 'στὸ παιδί σου.

Ὁ Ἐκείνη ἐκρυψε τὸ πρόσωπον 'στὰ δύο τοῦ χερσίου καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀναφιλητό. Ἡ Γκιουλίτσα τὸν ἔβλεπε μὲ τόσο πόνο, ὅταν νὰ ἐπονοῦσεν ἢ ἴδῃ. Ὅ,τι δὲν κατῴρθωσε μὲ τὸν ἄγριο θυμὸν τοῦ Ἐκείνου, τὸ κατῴρθωσε μὲ τὰ δάκρυά του. Ἡ καρδιά τῆς γυναικίαις ποῦ κλείει μέσα 'στὰ φύλλα τῆς τόσῃ ἀγάπῃ καὶ τόσῃ ἀρρώστῃ δὲν μπόρεῖ νὰ βλέπῃ ἄλλους νὰ πονοῦν. Ἀχ... νὰ θυσιασθῇ, νὰ κατῴρθῃ 'λίγο ἢ ἴδῃ ὅταν ἀγιοκεί, μὰ ὄχι, ποτὲ νὰ μὴν δακρῶσῃ τὸ μάτι ἀγαπημένου προσώπου.

Ἡ Γκιουλίτσα 'πῆρε τὰ τριχερὰ χέρια τοῦ Ἐκείνου, μὲ τὰ μικροῦτσικα τὰ δικά της καὶ φίλησε τὰ δακρυσμένα μάτια του.

— Ἀφίσε με, εἶπεν ὁ Ἐκείνος (βλέπετε, ὁ Ἐκείνος φέρθηκε ἀπαράλλακτα, ὅπως οἱ ἄνδρες ζωγραφίζουν τὸ φέροισμα τῶν γυναικῶν, ὅταν θέλουν νὰ γείνη τίποτε).

— Μὰ δὲν μπόρῳ, ἀγάπη μου, νὰ σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρῃς.

— Ἀχ! ἂν ἤθελες!

Ἡ Γκιουλίτσα τὸν ἐφιλοῦσε καὶ θαρρῶσε πῶς μόνον μὲ τὴν ἀγάπῃ της θὰ ἔβθωνεν ὅλη τὴ λάβρα ποῦ τὸν ἔκαμε Ἀλλοίμονον! μὲ 'λίγη ἀγάπη, μιὰ γυναικίαι γίνεται εὐτυχής! Μὰ ἀλλοίμονο! πάλι ἡ καρδιά τοῦ ἀνδρῶς ἔχει ἀγνωστα σπῆλαια, ποῦ κρυφοβράζουν χίλια ἀγνωστα πάθη, ποῦ δὲν ταράττουν πο ἐτὴ γυναικίαι καρδιά ἄχ, γὰρ αὐτὰ τὰ πάθη, δὲν φθάνει ἡ ἀγάπη δὲν φθάνει.

Ἐκεῖνος 'πῆρε θάρρος καὶ ἐπιθύρισε σιγ' ἑνὶ ἀνάμεσα σὲ δρό γλυκὰ φιλήματα.

— Ἀχ! ἂν ἤθελες

Τὰ χέρια τῆς Γκιουλίτσας χαλαρώθησαν, δὲν τὸν ἔσφιγγε περὶ μὲ τόση θερμῆ, τὰ μάτια της ἐθάμπωσαν, ὅπως θαμπώνει ἡ σελήνη ὅταν περνᾷ σύννεφο ἀπὸ σιμά της. Ἐχλώμισσε, ἓνας κρύος ἴδρω τὴν περιέχυσεν ὅλη καὶ εἶπε μὲ δόντια σφιγμένα:

— Τί ἂν ἤθελα;..

— Νά, δὲ σοῦ τὸ εἶπα.

Ἐκείνη μιὰ κίνησι, ὅταν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ δεῖξῃ, πῶς δὲν μπόρεῖ νὰ θυμηθῇ.

— Τί εἶπες;

Τώρα ἴσθε ἡ σειρά του νὰ κοκκινήσῃ.

— Νὰ γὰρ τὸ διευθυντὴ... .

— Ἀ... .

— Νὰ παρουσιασθῆς... καὶ νὰ τὸν παρεκκλέσῃς. Ἐξέρετε ὁ Ἐβραῖος ἐκεῖνος ὁ μικροκαμωμένος ὄλο προσθεύει καὶ τὸ χρεωστῆ 'στὴ γυναικίᾳ του.

— Ἐκεῖνος ποῦ 'πῆρε μιὰ ἀπίστρα;

— Ναι...

— Ἀ... μὰ ἦταν ἀπίστρα... .

— Μ' ἀγαπᾶς, Γκιουλίτσα;

— Ἄν ἀμφισβῆλαις, θὰ 'πῆ πῶς δὲν ξέρετε νὰ ζυγίσῃς τὴν ἀγάπῃ τοῦ ἄλλου. Σ' αὐτόν τὸν κόσμον, ὄλους μοῦ τοὺς 'πῆρε ὁ Θεὸς καὶ μ' ἀφίσε ἐτένα καὶ τὴ Λιλή μου.

— Τότε λοιπὸν ἀποράσις. Θὰ τοῦ 'πῆς δὲν λόγια τοῦ διευθυντοῦ· θὰ κλάψῃς λιγάκι, καὶ αὐτὸς ποῦ εἶνε τόσο

σκληρὸς γὰρ τοὺς ἄνδρας, εἶνε πονόψυχος γὰρ τὴν γυναικίαι καὶ θὰ μὲ προβιβάσῃ.

Τὰ μάτια τῆς Γκιουλίτσας ἐθάμπωσαν ἀκόμη περὶ πολὺ, ἔρριψε τὰ χρυσὰ μαλλίαια της πίσω καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ἀλόκοτη εἶπε:

— Θὰ πάγω.

Ὁ Ἐκείνη τὴν ἀγάλλασε, τὴν ἐφίλησε, ἀπαράλλακτα ὅταν νὰ φιλοῦσε πτώμα· δὲν τὴν ἐξέστανε ἡ ἀγάπη της. Στάθηκε κρύα, πεγωμένη καὶ μὲ τὴ ψεύτικη εὐμορρίαν της, ὁμοιάζε ἀγαλμα ποῦ δὲν πονεῖ.

Ἐφυγε κατόπιν βιαστικῆ, 'πῆγε 'στὴν κούνια τοῦ μωροῦ της καὶ τὸ εἶδε γὰρ πολλὴ ὥρα χωρὶς νὰ τὸ φιλήσῃ.

Μετὰ ὁκτὼ μέρους ὁ Ἐκείνος προβιβάσθηκα καὶ ὁ διευθυντής, ἄμα περῶ ἀπὸ ἐμπρός του, ὅταν θὰ κάμῃ τὸ γύρο τοῦ μεγάρου τοῦ χρυσοῦ, σταματᾷ 'στὸ γραφεῖό του, τοῦ χαμογεῖ καὶ λέει εἰς δὲν τρία καλὰ λόγια.

Ὁ διευθυντής, γέρον λεπτοκαμωμένος, μὲ ἓνα λουλούδι 'στὴν κομμιόδοχη, κομψός, μὲ βιμμένα μουστάκια, εἶνε ἢ προσωποποιήσις τῆς λέξεως «γεροντοπαλλήλαρος».

Μέσα 'στὴς μεγάλες σάλας τοῦ μεγάρου τοῦ χρυσοῦ, φαίνεται ἀκόμη περὶ μικρὸ αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀνθρωπάκι, καὶ ὅμως οἱ κολοσσοὶ ποῦ γράφουν ἢ ποῦ γυρίζουν δεξιά καὶ ἀριστερά, τρέμουν ὅταν καλᾶμιζ ἐμπρός του.

Ὁ Ἐκείνη, ὅταν βλέπῃ τὸν διευθυντὴ νὰ τοῦ χαμογεῖ καὶ νὰ ἀναφέρῃ συχνὰ γὰρ τὴν ἀξίαν του, εἶνε τόσῳ εὐτυχισμένος καὶ τόσῳ κωμωρῶν, ποῦ πιστεύει καὶ ὁ ἴδιος 'στὴν ἀξίαν του καὶ δὲν βλέπει μερικὸς συναδέλφους, ποῦ χαμογελοῦν μὲ εἰρωνείαν.

Τυφλώθηκε τόσῳ ἀπὸ τὴ μεταβολὴ τοῦ διευθυντοῦ, ὥστε δὲν βλέπει τὴ μεταβολὴ τῆς Γκιουλίτσας. Ἐκεῖνο τὸ εὐπαθὲς πλασματάκι, ἀπὸ τὴν πλκτικὴ Γκιουλίτσα, φύλαξε μόνον τὴν εὐμορρίαν. Δὲν γελᾷ ὅπως ἄλλοτε καὶ δὲν κλαίει ποτέ. Τὴν ἐνοχλεῖ ἡ φωνὴ τῆς Λιλῆς καὶ τὴν ἀποκακρῶνει ὅσῳ μπόρεῖ τὴν ἐμπιστεύεται 'στὰ χέρια τῆς ἐλαφρᾶς γουβερνάντας της.

Μιὰ βραδυὰ σ' ἓνα χορὸν costumé μιὰς συζύγου ἑνὸς πρεσβυτοῦ, ἡ Γκιουλίτσα φόρεσε στολὴν Κιρκασίαις. Μὰ τόσῳ ὄρακι, ποῦ οἱ εὐμορφες τοῦ Πέρην θάμπωσαν ὄλαις καὶ ἔσθυσαν σιγὰ σιγὰ, γὰρ νὰ λείψῃ ἐκεῖνη.

Ὁ Ἐκείνη δὲν ἔβλεπε, συλλογίζονταν μόνον, πῶς ἔγεινε τὸ θαῦμα νὰ βρεθῇ σ' αὐτὴν τὴν ἀριστοκρατικὴν σάλα! ὅταν τὸν ζῦπνησαν δύο φωναῖς, ἡ μίαν πρῶτον καὶ ἡ ἄλλη σεκόντο.

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ εὐμορρῆ; ἔλεγε τὸ σεκόντο, ἓνα κομψοῦμενο ἀνθρωπάκι (reporter) ἐφημερίδος ποῦ παντοῦ γλυστρᾷ.

— Αὐτὴ μὲ τὰ τσερκέζικα; εἶπε τὸ πρῶτον· μιὰ γεροντοκόρη γνωστὴ ὡς κακὴ γλῶσσα καὶ γνωρίζουσα ὅλα τὰ σκάνδαλα τοῦ Πέσα (δι' αὐτὸ φίλη πολυτίμιος καὶ ἐμπιστος τοῦ reporter.)

— Ναι.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ νέα ἐρωμένη τοῦ διευθυντοῦ τῆς μπάγκας.

— Τὸ ξέρετε καλὰ; τὸ λαμβάνω ὑπὸ σημείωσιν ὅπως βλέπετε.

— Ἄν τὸ ξέρω! αὐτὴ δὲν κρύπτεται, εἶνε σύζυγος ἑνὸς βλακῶς ὑπαλλήλου καὶ τὸ θεωρεῖ τιμὴν της, νὰ ἦνε ἐρωμένη τοῦ διευθυντοῦ.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ.

— 'Α . . σὰς παρακαλῶ.
 —'Οχι, πάντοτε με ὑποχρεώνετε με τὰς πληροφορίας σας.
 — Μεταξὺ φίλων. . .
 Βρῦσι ἕδρωσ περιέλουε τὸν δυστυχισμένο Θανάση θὰ ἔπνιγε τὸ primo καὶ τὸ secundo, ἂν δὲν ἔμεινε ἐκεῖ καρφωμένος σὰν νὰ παρέλυε τὰ μέλη του. Τότε κατὰλαβε πῶς εἶνε ζετοπιτισμένος σ' ἐκείνη τὴν σάλα μέσα καὶ ἐχλώμιασε τόσῳ πολὺ, ὥστε ὁ διευθυντὴς τὸν ἠρώτησε ἂν εἶνε ἄρρωστος. Τὸν συνεβούλευσε μάλιστα νὰ ὑπάγῃ σ' τὸ σπίτι νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἐκεῖνος ἀναλαμβάνει νὰ συνοδεύῃ τὴν κυρία.

— 'Αθλία, με ἀπατᾷς. . . ἀπατᾷς τὸν ἄνδρα σου
 — 'Εγώ. . . δὲν τὰ κρύπτω . . .
 — 'Αθλία !! Θὰ σὲ πνίξω ἂν ἐξακολούθῃς νὰ ὁμολογῆς τὸ αἰσχρὸς σου. Κρύψου τοῦλάχιστον, ὑποκρίσου τέρας.
 'Η Γκιουλίτσα ἔπεσε κατὰ γῆς (με τὴν στολὴν τῆς Κιρκασίας) καὶ εἶπε.

— Σκότωσέ με. 'Εγὼ εἶμαι πεθαμένη ἀπὸ καιρὸ πολὺ. . .
 Σ' ἀγαποῦσα καὶ ἤμην εὐτυχισμένη. . . τώρα, ἐσὲν σὲ περιφρονῶ, μόνος σου με ὄθησες σ' τὸν κακὸ δρόμο. Τὸ γεροπίθηκο τὸν περιφρονῶ, γιατί ξέρεῖ νὰ ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ ἀπὸ τὴ μικροφιλονικία τῶν ἄλλων !! μὰ ὅτι περιφρονῶ περισσότερο, εἶνε ἡ Γκιουλίτσα !! Πιστεύεις; ντρέπουμε νὰ φιλήσω τὸ παιδί μου. Δυστυχία στὸν ἄνθρωπο ποὺ περιφρονεῖ τὸν ἑαυτό του. "Αχ! τὰ εἶπα ὅλα, σκότωσέ με τώρα.
 Τὸ χέρι τοῦ Θανάση, ἔπεσε ξενευρισμένο καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικρά.

'Αλεξάνδρα Παπαδοπούλου.

ΤΟ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΚΥΡΙΩΝ

'Η ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς κινήσις εἶνε νεωτεριστικὴ διὰ τὴν Γερμανίαν καὶ μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἔδραψεν ἐπιτυχῆ θρίαμβον.

Μερικαὶ τολμηραὶ κυρίαι ὠρίσθησαν νὰ ἐμφυτεύσουν μέσα εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ἱεραρχίας τὴν ἰδέαν τῆς χειραφετήσεως καὶ ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Βερολίνῳ ἐκθίσεως συνεκάλεταν συνέδριον κυριῶν διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὴν Γερμανίδα μάθημα πρωτοβουλίας.

Διὰ τὸ συνέδριον τοῦτο δὲν ἐφικτὰσθησαν ἀριθμὸν ἀνώτερον τῶν πεντακοσίων κυριῶν καὶ ἕως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐδιπλασιάσθη. Προσηλθον ἐκ τοῦ Βορρᾶ καὶ ἐκ τῆς Μεσημβρίας καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν, τὴν Αἴγυπτον, τὸν Καύκασον.

Καὶ τοιοιουτρόπως ἐξετυλίχθη, μερικὰς ἀπλοϊκότητας καὶ μερικὰς ὑπερβολὰς εἰς τινὰ σημεῖα ἐκθεσις πολὺ περιέργως τῆς τύχης τῆς γυναικὸς δι' ὅλα τὰ βάρσανά της καὶ δι' ὅλας τὰς προσπαθείας της πρὸς βελτίωσιν τῆς τοιαύτης καταστάσεως

'Η ἀνάλυσις τοῦ ζητήματος εἰς τὰ πραγματικὰ αὐτῆς στοιχεῖα ἦτο τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον σημεῖον τοῦ συνεδρίου.

Διότι αἱ συζητήσεις μᾶλλον τὴν καλλιέπειαν τῶν ρητόρων περιστράφησαν ἐπὶ θεμάτων πολὺ μελετηθέντων καὶ ἐξαντληθέντων μάλιστα, καὶ αἱ λύσεις, αἱ ὁποῖαι προεβλήθησαν δὲν ἦσαν ἐντελῶς πρωτότυποι.

Τὸ ζήτημα τῆς χειραφετήσεως εἰς τὴν Γερμανίαν δὲν ἐγέννησεν ἴσως ἡ ἀγάπη τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας, ἀλλ' οἰκονομικοὶ ὑπολογισμοί. Τὸ τοιοῦτον εἶνε τόσον λογικὸν ὅσον καὶ σκληρὸν.

Χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν τὴν ἐργατικὴν τάξιν, τῆς ὁποίας ἡ κακομοιριά εἶνε ἀσθένεια χρονία, ἡ μέση τάξις ὑπέφερε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μέγαν κλονισμόν τῆς εὐμαρείας καὶ τῆς ἀσφαλείας της εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὕλικου βίου καὶ τῆς καταστάσεως ταύτης τοὺς ἀντικτύπους ἡσθάνθη πρώτη ἡ γυνή.

Περιορίσθη ὁ ἀριθμὸς τῶν συναιεσιῶν 'Η νέα κόρη εὐρίσκει εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κερδίῃ τὸν ἄρτον της. Ἐρρίφθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν μόνην διέξοδον, τὴν ὁποίαν εὐρίσκειν : εἰς τὴν διδασκαλίαν. Καὶ εὔρε καὶ τὴν διέξοδον ταύτην φραγμένην ἀπὸ τοὺς ἄνδρας στενωτέρων παρὰ εἰς ἄλλους τόπους, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς θηλείας νεότητος διηύθυνεν ὁ ἀνὴρ.

'Η κατάστασις αὕτη κατέστησε δυσκολώτερον τὸν συναγωνισμόν, ἡ δὲ κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἀπέκλειε τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὰς ἀνωτέρας σπουδὰς, προσέθετε νέα ἐμπόδια.

Κανεὶς δὲν ἐλησμόνησε τὸν τραγικοκοινωνικὸν ἀγῶνα διὰ νὰ πατήσῃ ἡ γυνὴ τὰ βάρσρα τοῦ πανεπιστημίου.

Εἰς τὴν Λειψίαν καὶ εἰς τὸ Βερολίνον κλητήρες ἐφρούρου τὴν εἴσοδον τοῦ πανεπιστημίου διὰ νὰ μὴ εἰσέλθῃ ὁ ἐχθρὸς. 'Αλλ' αἱ βιωτικαὶ ἀνάγκαι κάμνουν τὸν ἄνθρωπον πολυμήχανον καὶ ἐξκλείφουν καθιερωθεῖσας προλήψεις.

Πικρομία γερμανικὴ λέγει ὅτι : ἡ ἀνάγκη ἀνακλύει καὶ αὐτὸν τὸν σίδηρον.

Αἱ γυναῖκες ἤρχισαν νὰ εὐρίσκουν προστατὴν ἰσχυρόν, ὡς π.χ. τὸν δοῦκα τῆς Βέδης.

'Η Βέδη ἔγεινε πρότυπον πολιτείας, καὶ πολιτείας ἀντιπροσωπεύουσης τὴν θεῖαν πρόνοιαν διὰ τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ διδάξῃ 'Υπάρχει διὰ τὴν γυναῖκα εἰς Βαλκρούνην ἀπὸ τοῦ 1893 γυμνάσιον τῆς μέσης παιδείσεως ἀπαράλλακτον με τὰ γυμνάσια τῶν ἀρρένων καὶ ὑπάρχει, ὅπως ᾄδεται καὶ ζήτημα νὰ ἰδρυθῇ πανεπιστήμιον διὰ τὴν γυναῖκα, τὸ ὅποῖον θὰ μορφώσῃ ὑψηλητέρας καὶ διδάκτορας. Αἱ πύλαι τοῦ πανεπιστημίου ἤρχισαν νὰ ὑποχωροῦν.

Τί διαφορὰ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς Εὐρώπης. Χῶραι τοῦ νότου ἤλθον νὰ ἐξομολογηθῶσιν ὅτι ἡ ἰδέα τῆς χειραφετήσεως ὑπάρχει εἰς αὐτὰς ἀπλοῦστατα ὡς ἰδέα ἀπομακρυσμένη. Καὶ τὸ φαινόμενον αὐτὸ χρεωστεῖται εἰς τὴν γλυκεῖαν ζωὴν τὴν ὁποίαν ταῖς χαρίζει ἡ πέριξ φύσις καὶ ἡ ὁποία καθιστᾷ εὐχαριστημένον τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς καὶ χαμηλότερα στρώματα.

'Η σενιόρα Μοντεσόρα, διδάκτωρ, ἡ ὁποία σχεδὸν μόνη ἀντεπροσώπευε τὰς γυναῖκας τῆς Ἰταλίας ἀπέδειξεν ὅτι τώρα μόνις ἐγείρεται ἡ Ἰταλὶς γυνή. Καὶ ἡ πρώτη κινήσις ἔγεινεν εἰς τὴν Λομβαρδίαν, τὴν ὀλιγώτερον ἰταλικὴν τῆς Ἰταλίας.

Τὴν διασκεδαστικώτεραν εἰκόνα τῆς ὀπισθοδρομικότητος τῶν Νοτίων χωρῶν ἔδωκεν ἡ Δεσποινὶς Λουίζα 'Εὐ Πόρτο, ἀπεσταλαμένη τῆς Πορτογαλλίας. Θὰ ἦτο ἴσως φρονιμώτερον νὰ ἐλέγομεν αὐτοαπεσταλαμένη ὅπως ἐξάγεται ἐκ τῶν ἰδίων της λόγων. 'Η santa simplicita τῶν Πορτογαλλίδων ἀποβαίνει ἀπίστευτος «εἶνε, οὕτως εἶπεῖν, τὸ λάθος τοῦ κλή-

ρου» 'Επὶ δύο καὶ ἡμίσειω ἑκατομμυρίων γυναικῶν 25.000 μόνον γνωρίζουν γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν. 'Η νέα κόρη μόνις ἀπομάθη στοιχειώδη/ τινὰ νυμφεύεται διαζύγιον δὲν διδεται. 'Ας σημειώσωμεν ὅτι δὲν παραπονοῦνται διὰ τὴν συνέπειαν αὐτὴν τῆς ζωῆς τῆς αἰωνίως εὐρισκομένης εἰς ἀνηλικιότητα καὶ ὑπὸ κηδεμονίαν. 'Η Δεσποινὶς 'Εὐ Πόρτο κατεξανέστη ἐπίσης καὶ ἐναντίον τοῦ ἀνεγνωρισμένου δικαιώματος τοῦ ἀνδρὸς νὰ ἐμποδίζῃ τὴν γυναῖκα ἀπὸ τοῦ νὰ γράφῃ καὶ νὰ δημοσιεύῃ τὰ ἔργα της.

'Απὸ τοῦ Βορρᾶ ἔρχεται τὸ φῶς τοῦ γυναικείου ζητήματος. Μᾶς τὸ ἀπέδειξαν.

Δὲν πρόκειται πλέον νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὸ δικαίωμα διδασκαλίας, ὅπως αἱ Γερμανίδες. Εἰς τὰς Σκανδιναυικὰς χώρας εἶνε πρὸ καιροῦ ζήτημα λυθὲν. Καὶ ἔταν ἡ κ. Σπρίτ τῆς Δρέσδης, ἐνθουσιασθεῖσα ἐζήτησεν ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, ἡ κ. Δαλγρὲν παρετήρησεν ὅτι πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Σουηδίαν ἡ γυνὴ ψηφίζει διὰ τοὺς δημοτικὸς συμβούλους καὶ δρᾷ ἐν τῇ κοινωνίᾳ παντοιοτρόπως. Καὶ τώρα ὕψωσε τὰ βλέμματά της εἰς τὴν ὑπάτην κοινωνικὴν καὶ ἠθικὴν ἐξουσίαν καὶ ἐκφράζεται με ἐλευθερίαν, ἡ ὁποία θὰ ἔφερεν εἰς ἀμηχανίαν τοὺς ἀπλοικοὺς ἄνδρας.

Εἰς τὴν ἐναντίον τῆς οἰνοποσίας σταυροφορίαν πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἐναντίον τῆς χαλαρᾶς ἠθικῆς σταυροφορία, ὑπὲρ τῆς ὁποίας αἱ κυρίαι αὐταὶ εἶπον ὅχι εἰς τὴν Λατινικὴν πράγματα ὀρθὰ, σκληρὰ, ἀλλ' ἀνωφελῆ.

Τὸ συνέδριον ἀδίκως θ' ἀπεκαλεῖτο γυναικεῖον ἂν δὲν ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τουκλέτας. Πολὺ αὐστηρῶς ὠμίλησαν χάριν τῆς ὑγιεινῆς, τῆς υγείας καὶ τῆς δυνάμεως τῆς μελλούσης γενεᾶς

'Η συνεδρίασις ἦτο ἐκ τῶν ζωηροτάτων. 'Ητο ἐπίσης τὸ μειδιάμα τοῦ συνεδρίου. 'Ο κορσὲς ἤκουσε τὸν συνήθη Φιλιππικόν του. Αὐτὸς παραμορφώνει τὴν φυλὴν. 'Ολιγώτερον εὐ-

27

LEON TINSEAU

27

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Φρικώδης ἀγωνία ἐξωγραφίθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἤλλαξαν τόσον ἀποτόμως, ὥστε ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠχρίσεν ἐκ τρόμου· ὁ πρὸ αὐτῆς γηραιὸς καὶ κατεσκληρὸς Γοδεφρουᾶ, δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖνος ὃν ἐγνωρίσε καὶ ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀπευποῦτο ἡρωικὸν μεγαλεῖον!

'Ηδυνήθη τέλος ν' ἀποχαιρετήσῃ τὰ ἐγγύσματα διὰ τῶν λέξεων τούτων : 'Ατυχῆ μου Πατρίκιε, πῶς ἤθελον νὰ τὸν ἀναμείνω. Καὶ μετὰ βραχείαν σιγὴν ἐν ὀνομα ἤλθεν εἰς τὰ χεῖλη του, ὄνομα ὅπερ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας του δὲν ἐπρόφερε καὶ ὅπερ ἡ σύζυγος του συνέλεξε κλαίονσα γονυπετὴς παρὰ τὴν κλίνην, ὡς ἰκεστὰ ἐλπίδος, ὄνομα θερμῆς προσευχῆς ἐν τῷ στήθει ἐγκλεισμένης, ἀπορρέον ἀπὸ ἀφωσιωμένης καὶ πιστῆς καρδίας!

Θεέ! Ναί· ἀπέθανε ἐπικαλούμενος ἐπὶ τοὺς περὶ αὐτόν, ἐπὶ τὴν ὀλοῦζουσαν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ σὸντροπὸν του, τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὑπερτάτου ὄντος!

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν κατέφθασεν εἰς τὸν σταθμὸν ὁ Πατρίκιος μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου· οὐδέμια ἄμαξα ἀνέμειεν αὐτοῦ. Παράδοξον ἔλεγε ὁ νέος· τί ἄρα γε συμβαίνει; καὶ πῆξ ὡδεύσαν πρὸς τὸν πύργον. Οὐδεὶς ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν ἀνιθάλαμον πρὸς ὑποδοχὴν των.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Πατρίκιος πρὸς τὸν Συμβολαιογράφον, λάβετε τὴν κλοῦνην νὰ καθίστητε μεχρις οὗ ἴδω τι συμβαίνει ἐπάνω. Ἐπανέρχομαι ταχέως!

τυχῆς ἐνταῦθα ἢ εἰς τοὺς Παρισίους δὲν εὔρον οὔτε ἓνα ὑπερασπιστήν. Οὔτε εὔρον δι' αὐτὸν ἐλαφροτυκὰς περιστάσεις.

'Η ἐξωτερικὴ ἐνδυμασία ἐτέθη ἐπίσης ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὅχι ἐλαφρῶς, ὅπως ἄλλοτε εἰς τὴν ὁδὸν εἰρήνης. Μακρὰν τούτου. Αἱ Ἀγγλίδες ἐζήτησαν τὴν ἐγκρισιν τῶν συνεδρῶν διὰ στολὴν σύμφωνον με τὴν λογικὴν, τὴν ὁποίαν καὶ περιεγράψεν· συνεφώνησαν ὅτι ἡ ἀπλουστερά, ἡ μᾶλλον ὑγιεινὴ, ἡ μᾶλλον χαρίεσσα στολὴ εἶνε ἡ στολὴ τῶν ποδηλατῶν. Ἐκεῖ ἐγὼ νομίζω ὅτι θὰ κατέληγε καὶ χωρὶς τὸ συνέδριον.

Αὕτη ἡ ζωὴ τῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι ὠρίμασαν ὑπὸ διαφόρους ἡλίους ἦτο ὀλίγον θορυβώδης καὶ πλήρης καπνῶν. Εἰς τὴν παρέλασιν αὐτὴν τῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπέρρεον ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας τοῦ κόσμου ὑπῆρχον καὶ χίμαιραι καὶ πράγματα ἀνωφελῆ καὶ σημεῖα ἀπατηλά. Ἀλλ' ἐν γένει κατὰ τὰς ὀκτὼ αὐτὰς ἡμέρας τῆς συσκέψεως μετὰ καλὴν θέλησιν καὶ σοβαρὰ ἐπιχειρήματα, πλεῖστα ζητήματα ἐμελετήθησαν.

Μερικαὶ ἀθλιότητες εἰς τὴν ζωὴν τῆς γυναικὸς εἶνε ἀληθέστατα δυστυχῶς, ἂν καὶ τὰ προτεινόμενα φάρμακα εἶνε παράβολα ἢ ἀνεπαρκῆ. Πρέπει νὰ ἐνεργήσουν με τὴν φρόνησιν τοῦ Γκαῖτε. Τί βλάπτει ἂν θεότρελλα χοροπηθᾷ ὁ μουστος; θὰ γείνη μὲν μέρα κρασί.

'Εκ τοῦ Παρισίου Temps 'Αλεξάνδρα Παπαδοπούλου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

(Παρισινὴ ἀνταπόκρισις)

Με ὅσα καὶ ἂν λέγουν καλὰ διὰ τὰ νέα τοῦ σαρμου δημιουργήματα, δὲν ἔμπορεῖ τις νὰ μὴ μεταγχολῇ, ὅταν βλέπῃ ὅτι τὸ τόσον ὠραῖον καὶ ἰσοῦφές φῶριμα, τὸ ὅποῖον ἐπὶ τόσα ἔτη τώρα ἐκυριάρχησε, ἀρχίζει νὰ φορτῶνται μετὰ τόσα στολισματα καὶ τόσα πτυχῶτα καὶ φουσκῶτα ἐξαρτήματα.

Καὶ οἱ στολισμοὶ αὗτοι δὲν περιορίζονται δυστυχῶς μόνον εἰς τὰ κάτω ἄκρα τοῦ φορέματος, ἀλλὰ σιγὰ, σιγὰ καὶ λάθρα ἀναβαίνουν ὑψηλότερα, σχηματίζουν ἐμπροσθέντας καὶ διάφορα ἄλλα νέα σχήματα ἀμφιπόλου γραμμικότητος.

Εὐτυχῶς ὅτι ἐν ὅσον τὰ φορέματα φορτῶνται τὰ περιχώρια ἐλαφρῶνται ἰδίως ἀπὸ τὰ πολὺ μεγάλα μανίκια τὰ ὅποια εἶχον ἀπὸ τινος μεταβάλλει τὸν

'Επὶ τῆς μεγάλης κλίνης του, ὁ Γοδεφρουᾶ ἐφάνετο κοιμώμενος ἐνδεδυμένος. 'Η φυσιογνωμία αὐτοῦ ἦτο ἡρεμὸς ἀπὸ τῶν χαρακτηριστικῶν του πᾶσα ἔκφρασις παθήσεως εἶχεν ἐξαλειφθῆ, καὶ διεχόθη ἐπ' αὐτῶν τὸ ὕψος ἀνδρὸς τεσσαρακοταετούς ὅπερ ὤφειλε νὰ ἔχῃ καὶ ἐν τῇ ζωῇ. Τὸν θάνατον τοῦ φίλου του ἠνώησεν ὁ Πατρίκιος ἰδὼν τὰς χεῖρας κρατούσας τὸν ἐσταυρωμένον μετὰ τὴν ἀδεξιότητα ἐκείνην τοῦ ἀκάμπτου σώματος, καὶ μετ' αὐτοῦ τὸ ρόδιον ὅπερ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ περιχωρίου τῆς Εὐγενίας.

Εἰσελθὼν ὁ νέος κατέπεσε γονυπετὴς πρὸς τῆς νεκρικῆς κλίνης καὶ ἐκ τοῦ ὑπὸ πολλῶν θλίψεων πιεζομένου στήθους του, ἐξῆλθον λυγμοί, λυγμοὶ σπαρταξικάρδιοι, συγχλονίζοντες ἅπαν τὸ σῶμά του.

'Υπόκωφοι ὀλολυγμοὶ ἀπήντων εἰς τὰ δάκρυά του, ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τῆς κλίνης μέρους. Χωρίζομενοι ὑπὸ τοῦ θανάτου ὡς ἐχωρήσθησαν καὶ ἐν τῇ ζωῇ ὁ Πατρίκιος καὶ ἡ Εὐγενία ἔκλειον.

'Εν τούτοις ἡ μήτηρ Σωδάλ, διατρέχουσα τὸν οἶκον ἀπὸ τοῦ ὑποστέγου μέχρι τῶν αὐλῶν, ἔδιδε τὰς ἀπαιτούμενας διαταγὰς· διότι ὁ θάνατος εἶναι ὀχληρὸς ἐπισκέπτῃς. 'Η ἐν καλύβῃ ἢ ἐν ἀνακτόρῳ εἰσελθῆ, θὰ παράσῃ πλείονας ἐνοχλήσεις καὶ μερῖμας ἢ ἡ ἐπίσκεψις πρίγκηπος. Εἰσελθούσα ἐν τῇ αἰθούσῃ μετὰ λυγρὰν ἀνὰ χεῖρας, ἡ 'Ρουμανὶς ἐξεπλάγη παρατηρήσασα καθήμενον ἐπὶ ἀνακλιντροῦ ἄγνωστον ἄνθρωπον, ἔχοντα τὰς χεῖρας ἐντός τῶν θυλακίων αὐτοῦ, φέροντα εἰσέτι τὸν πῖλον του, καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του κομωμένον μέχρι τοῦ τραχήλου, ἀφοῦ οὐδεὶς ἐπεμελήθη ν' ἀναζωπυρώσῃ τὸ πῦρ τῆς ἐστίας.

'Ο ἄγνωστος ἠγέρθη φρονῶν ὅτι ἤρχοντο δι' αὐτόν, ἵνα τὸν ὀδηγήσῃ παρὰ τῷ ἀσθελεῖ.

— 'Αναμένετε τινα, κύριε; ἠρώτησεν αὐτὸν ἀγερώχως ἡ μήτηρ Σωδάλ.
 — Εἶμαι ὁ Συμβολαιογράφος, εἶπεν ὁ ἄγνωστος προσκλίνων. Μετὰ ἐζήτησεν ὁ κύριος 'Αντώνιος Γοδεφρουᾶ. . .

'Ο Γοδεφρουᾶ ἀπέθανεν! εἶπεν ἡ Μάρτσα—κεραυνοβόλον ρίψασα βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς ξένου.

— 'Αλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι σφάλμα μου, ἐπέλλισεν ὁ Μομπουργέ, οὕτως οἱ

γυναικείον κορμόν εις τερατώδη εξαμβλωματικόν ὄγκον. Ἐν γένει οἱ σήμερον στολισμοὶ τῶν περικορμίων εἶναι πολλὸν μετριώτεροι προσαρμοζόμενοι ἀκριβῶς ἐπ' αὐτῶν, πρᾶγμα τὸ ὅποιον στολίζει θουμάσια τὰς με ὠρατὸν καὶ γεμάτον θώρακα καὶ κνονικάς γραμμὰς γυναικας. Συνειθίζονται ἀκόμη τὰ φουσκωτὰ καὶ πολὺπτυχα περικόρμια, ἀλλὰ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν στενευόμενα καὶ ἀπλοποιούμενα. Αἱ ἴσχναι καὶ πολλὸν λεπτερυφαὶ γυναῖκες δὲν θὰ ἀποχωρισθοῦν βεβαίως αὐτῶν με εὐκολίαν, διότι ἐκάλυπταν τόσα κενὰ καὶ τόσας ἀτελείας τῆς θωρακικῆς κατασκευῆς των. Καὶ θὰ ἔχουν δίκαιον. Εἶναι παραφροσύνη νὰ ἐγκλοποῦνται τὶς συρμόν, ὁ ὅποιος ἡμπορεῖ καὶ κατ' ἐλάχιστον νὰ ἀσχημίση τὴν φυσικὴν καλλονήν.

Τὸ κοντογουνάκι εἶναι καὶ πάλιν τοῦ συρμοῦ, ἀλλὰ κάπως τροποποιημένον. Εἶναι ἐκ τῶν ἐνδυμάτων τὰ ὅποια παγαίνουν ἀνεξαιρέτως εἰς ὅλα τὰ σώματα. Τὸ μανίκι μετεβλήθη οὐσιωδῶς. Τὸ ἄγαρι ἐκίνο καὶ ἀηδὲς φούσκωμα ἠλαττώθη ἢ μᾶλλον κατηργήθη καθ' ὁλοκλήριαν. Τὸ μανίκι σήμερον στενεύεται ἐπαισθητῶς, προσαρμόζεται σχεδὸν ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ἀφίνον ἐπὶ τέλους τὰς γραμμὰς τοῦ σώματος ἐλευθέρας, καὶ μὴ καταστρέφον τὴν ἀρμονίαν αὐτῶν.

Τὴν συνήθη ζακέταν ἀντικαθιστοῦν σήμερον οἱ γνωστοὶ σάκκοι, οἱ τῆς παλαιότητας ἐποχῆς, ἢ ἐσυνειθίσχμεν νὰ βλέπωμεν ἐπὶ τῆς ράχους τῆς μᾶμμης μας ἢ τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ. Χωρὶς ραφὰς ἰσοῦφεῖς, με ὄσο μόνον λοξύματα εἰς τὰ πλάγια ἀποτελοῦν τὴν τελευταίαν ἐπιπόνησιν τοῦ Ἀγγλικοῦ συρμοῦ.

Καὶ μία παρατήρησις οὐσιωδιστάτη διὰ τὰς ἐπιθυμούσας νὰ ἐνδύωνται εὐμορφα. Ὅ,τι δίδει εἰς τὴν ἐνδυμασίαν τὴν χάριν καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ κομψοῦ καὶ τοῦ πρωτοτύπου εἶναι ὄχι τὰ ἰδιόρρηθμα σχήματα ἀλλ' ἰδίως ἡ εὐμορφία, ἡ ἐκλεκτὴ ποιότης τοῦ υφάσματος καὶ ἡ ἐπιτυχὴς ἐκλογή τῶν χρωματισμῶν.

Φιλόκαλος.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΣΠΕΡΙΔΑΣ

Τόσον συνειθίσσαμεν νὰ βλέπωμεν τὸ ὄνομα Ρωμαῖδαι ἀδελφωμένον με ὅ,τι ἡ φωτογραφικὴ καὶ φωτотυπικὴ καλλιτεχνία ἔχει νὰ ἐπιδείξη εἰς τὴν πόλιν μας, ὥστε παράδοξος θὰ φανῆ ἡ εἶδησις, ὅτι οἱ Ρωμαῖδαι ἔγειναν καὶ βιομηχανοὶ, ὥσει μὴ τοὺς ἤρκουσαν εἰς τὴν Τέχνην ἐπιτυχίαι των.

Καὶ ἡ βιομηχανία, εἰς τὴν ἀθορύβως εἶχε πρὸ ἐτῶν ἐπιδοθῆ ὁ ἕτερος τῶν ἀδελφῶν, ὁ πέρυσιν ἀποθανὼν ἐπέφερε θαυμαστὰ ἀποτελέσματα. Εἶχε πρῶτος τὴν φιλοδοξίαν νὰ παρουσιασθῆ οἰνοπνευματοπαραγωγὸς ὄχι με κονιάκ νέας ἐσδεσίας, ἀλλὰ με τὰ παλαιότερα κονιάκ, τὰ ὅποια ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τώρα διὰ τὰς ἐσπερίδας καὶ τὰς ἀπογευματινὰς συναθροίσεις αἱ οἰδέσποιναί ὅλαι πρέπει νὰ δραχθοῦν τῆς εὐκαιρίας, ὅπως με τὰς ἄλλας ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού προμηθεῖας των, προμηθεύονται καὶ τὰ παλαιὰ κονιάκ Μαραθῶνος Ρωμαῖδου ἐκ τοῦ καταστήματος τῶν ὀπτικῶν εἰδῶν τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού.

σκληροὶ ὀφθαλμοὶ προσηλούμενοι ἐπὶ τῆς μητρὸς Σωβάλ, ἐτάρασαν αὐτὴν Ἕλθον αὐθιρῶ, χωρὶς νὰ χάσω οὔτε λεπτόν.

— Ἄλλ' ὁ γαμβρὸς μου ἀληθῶς σὰς ἐκάλεσεν ; ἠρώτησεν ἐκ νέου.

— Μάλιστα, κυρία εἰς φίλος του με εἰδοποίησε νὰ παραλάβω μετ' ἐμοῦ καὶ τὴν διαθήκην.

— Ὑπάρχει λοιπὸν διαθήκη τοῦ Ἀντωνίου ; ἀνέκραξε περίττοιμος ἡ Ρουμανίς. Ἄλλὰ μετριάσασα τὴν παραφορὰν τῆς προσέθηκε. Συγγνώμην, κύριε, ἐννοεῖτε εἰς τοιαύτην στιγμήν, τὸ πᾶν προξενεῖ αἰσθησίν ; ὤμεις λοιπὸν ἠκούσατε τὰς τελευταίας θελήσεις του ;

— Μάλιστα, κυρία δὲν ἐγνωρίζετε τοῦτο ;

— Ὅχι ; οὔτε ἡ θυγάτηρ μου. Ἄλλὰ, τὰ ὑπηρεσιακὰ καθήκοντά σας δὲν σὰς ἐπιτρέπουν νὰ μοί. . .

— Τούναντιον κυρία, ὀφείλω νὰ σὰς ἀνακοινώσω τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν κηδεῖαν τοῦ μακρῆτου θελήσεις του. ἐπιθυμεῖ νὰ ταφῆ εἰς Πομευράς, ἄνευ πομπῆς, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προσκλήσεως.

— Ὁ ἀτυχής, πόσον ἦτο μετιόφρων ! Καὶ αἱ λοιπαὶ θελήσεις του ;

— Ἀφίνει τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν σύζυγόν του, εἶπεν ὁ Συμβουλευογράφος ἀνοίγων τὸ χαρτοφυλάκιόν του.

— Εἶχε τόσον εὐγενῆ καρδίαν ! ἐπιθύρυσεν ἐκ νέου, ἡ μήτηρ Σωβάλ ! λοιπὸν ἡ θυγάτηρ μου εἶναι ἡ μόνη κληρονόμος τοῦ συζύγου τῆς ;

— Ναί, κυρία. Μόνον.

Ἡ Ρουμανίς ἐβρίχησεν. Ὑπῆρχε λοιπὸν καὶ ἐν μόνον ; — ἡ καρδία τῆς ἐπάλλετο βιαίως, ὡς εἰς τὰς σπανίας περιστάσεις τοῦ βίου τῆς. Ὁ Συμβουλευογράφος ἐπανελάβεν, ἀναγινώσκων τὸ ἔγγραφο.

— Μόνον, ἐν περιπτώσει δευτέρου γάμου, ἡ ἐπιζῶσα σύζυγος ἀπόλλυσι τὰ δικαιώματα αὐτῆς, ἀτινα θὰ διανεμηθῶσι μεταξὺ δύο συγγενῶν στενῶν τοῦ διαθέτου. Καὶ οὐδόλως φροντίζων περὶ τῆς ἐπικειμένης θελήσεως, ὁ Συμβουλευογράφος ἀνέλαβε τὸν πῖλον αὐτοῦ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ.

Ἄλλ' ἡ Μάρτσα, ἣν βεβαίως ὁ ξένος δὲν ἐγνωρίζεν, ἔσπευσε νὰ θέσῃ τὸ

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ραβδόλα. Ἀνοίγεται φύλλον ὄχι πολὺ λεπτόν με ζύμην ἀπὸ γαλλικὴν φανρίαν, εἰς τὴν ὅποιαν θιαν ζυμόνετε ἀναμιγνύετε καὶ 2—3 αὐγά. Χωριστὰ ἐτοιμάζετε κημάν τὸν ὅποιον φήνετε με ὄλιγον κρομμύδι, με πολὺ μαιντανό, καὶ με ἀρκετὴν ντομάτα.

Ἀπλώνετε τὸ φύλλον σας εἰς σινδῶν. Ἐπ' αὐτὸν τοποθετεῖτε κατὰ διάστημα ἀνά μίαν μικρὰν κουταλίαν κημά. Διπλώνετε ἐπιπτα με τὸ ἴδιον φύλλον, ἢ σκεπάζετε με ἄλλο καὶ χωρίζετε ἐπιπτα τὰ ραβδόλα με ἐν ποτήριον ἢ με ἐν φλιτζάνι. Τὸ βράζετε μέσα εἰς ζουμί. Ἐγχετε ἐπιπτα σάλτσαν ἀπὸ ροσμπίφ, ἢ καὶ σκέτην σάλτσαν ἀπὸ ντομάτα, τὰ σερβίρετε, εἰς τὴν πιατέλλα, τὰ περιχύνετε με τὴν σάλτσαν, τὰ ἐπιπάσετε με τυρὶ ψυμένο, τὰ ζεματίζετε με βούτυρον καὶ καλὴν ὄρεσιν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὁ κ Φωστήρας ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑποδηματοποιείου τῶν Κυριῶν ἐπὶ τριμνηνον σπουδᾶσας ἐκ τοῦ σύνεγγυς εἰς τὰ Μέγιστα τῶν Παρισίων Ἐργοστάσια καὶ τελειοποιήσας τὴν δύσκολον τέχνην τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑποδημάτων καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ ἄνετον βᾶδισμα, κατῶρθωσε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἀρχαῖον Λόγιον, καὶ Βῆμα ποδὸς καὶ γέλωσ ὁδόντων κ τ.λ.

Ποία Κυρία ἢ Δεσποινίς, καλαισθητος δὲν θὰ παραγγέλῃ ἐφέτος τὰ ὑποδήματά της εἰς τὸ τελείως ὀργανισμένον Ἐργοστάσιον τῶν Κυριῶν τὸ ἄνωθεν τοῦ Καταστήματος τοῦ κ. Φωστήρα. Ὅτι ὀήποτε δέρμα καὶ ὅτι ὀήποτε σχῆμα ἂν ζητήσῃ τις θέλει εὐρεῖ εἰς ἀπλοσυσιωτάτην συλλογὴν.

Τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦτο τῶν Κυριῶν, τὸ ἐπιτῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀρ.55 ὄρισεν ὡς κατωτέρω τὰς τιμὰς τῶν ἐν αὐτῷ κατασκευαζόμενων ὑποδημάτων, ὧν ἡ κομψότης καὶ στερεότης ἀμιλλᾶται πρὸς τὰ τῶν γνωστοτέρων Παρισίων.

Μπότες γυναικ.	Σεβρῶ δραχ.	21.25	Με Λουκίικὺς	22.50
»	» Σαγρέ	» 48	»	» 49.25
»	» Χρωματ	» 92	»	» 23.25
»	» Σεβρῶ	» 46	»	» 17.25
»	» Σαγρέ	» 13.50	»	» 14.75
»	» Λουστρίν.	» 45	»	» 16.85
»	» Χρωματ.	» 17	»	» 18.25
»	» Σεβρῶ	» 15	»	» 16.25
»	» Σαγρέ	» 13	»	» 14.25
»	» Λουστρίν.	» 15	»	» 16.28

Ο ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΓΕΩΡΓ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰδικῶς σπουδᾶσας ἐν Παρισίοις τὴν Ὀδοντοιατρικὴν καὶ τὰ νοσήματα τοῦ στόματος.

Δέχεται καθ' ἐκάστην ἀπὸ τῆς 9 π. μ.

Ὁδὸς Ὀφθαλμιατρείου ἀριθ. 1 δις.

μανδύλιον εἰς τὸ θυλάκιόν της, ἐσκέφθη ὅτι δὲν ὄφειλε πλέον νὰ προσποιεῖται τὴν ἀνάσθητον, ἐνῶ ἡ διάνοιᾶ της ἐπέτα πρὸς τὸν πρίγκηπα Κεμενέφ οὐτινος ἡ περιουσία ἦτο κολοσσιαία. Ἐν τῇ κινήσει ἐκείνη ἡ χεὶρ της ἔψαυσε τὸν ἐν τῷ θυλάκιῳ της φάκελλον τὸν ὅποιον εἶχεν ἐγχειρῆσει οὐτιῆ ὁ Γοδεφρουᾶ, καὶ ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν γεγραμμένον ἄλλο ὄνομα ἢ τὸ ἰδικόν της. Ἡ πρώτη αὐτῆς σκέψις ὑπῆρξε νὰ διηγήθῃ εἰς τὸν Μομπουργέ παρὰ τίνος χειρὸς καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἔλαβε τὸν φάκελλον ἐκεῖνον, ἀλλ' ἡ φρόνησις ἀνεχαίτισεν αὐτήν. Ἀναλαβοῦσα δὲ τὴν λυχνίαν της, καὶ παρακλίνουσα ἵνα διέλθῃ πρὸ αὐτῆς ὁ Συμβουλευογράφος : Συγγνώμην, κύριε, ἐὰν δὲν σὰς κρατῶ ἔδω πλειότερον ὀφείλω νὰ ἐνασχοληθῶ εἰς μυστὰς λεπτομερείας ὄχληροτάτα καὶ ὀδυνηρά.

Καὶ μὴ μεριμνῶσα τί θ' ἀπεγίνετο ὁ ἀτυχὴς τὴν ἐκτὴν ἐσπερινὴν ὥραν μόνος ἐν μέσῳ τῶν ἀγνωστων αὐτῷ ὁδῶν τοῦ Βεάρν, ὠδήγησεν αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν, ταχύτερον ἢ ὄσον ἡ ἀβροφροσύνη ἐπέβαλλεν. Ἄλλ' ἐκεῖνος πρὶν ἢ ἀπέλθῃ ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ἐκτοξεύσῃ κατ' αὐτῆς τὸ πάρθιον βέλος. Μὴ λησμονήτε ὅτι αἱ διαθέσεις τοῦ θανόντος σὰς ὑποχρεοῦν εἰς τὴν σφράγισιν, εἰς τὴν ἔριυναν, εἰς. . . .

Καὶ ἡ κυρία Σωβάλ διακόψασα τὸν προφήτην τῆς δυστυχίας, ἔλειψε ὀπισθεν αὐτοῦ ἀποτόμως τὴν θύραν, καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἔνθα ἐκλείσθη ἐπὶ τέταρτον ὥρας, μεθ' ὃ ἐξῆλθεν ἡρεμειωτα κατὰ τὸ φαινόμενον.

Ἄς ἀναμεινῶμεν τὰ γεγονότα, διενεῖται. Πρὸ τῆς παρελεύσεως τριακοσίων ἡμερῶν, οὐδὲν ἔχω νὰ πρᾶξω καὶ ἐν τῷ δέκα μηνῶν πολλὰ δύνανται νὰ λάβωσι χώραν.

Μετὰ δέκα μῆνας, περὶ τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου, τὸ οἶκμα τῆς ὁδοῦ Βιέννης εἶχεν ἀναλάβει τὴν συνήθη αὐτοῦ ὄψιν, με τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ κλειδοκῦμαλον παρέμενε κλειστόν καὶ ἡ φωνὴ τῆς βαρπυενθούσης νεαρᾶς γυναικὸς δὲν ἀντήχει πλέον. Ἐν Παρισίοις μόλις ἐνεθυμοῦντο τὸ ὄνομα τοῦ μουσικοσυνθέτου Γοδεφρουᾶ, καὶ τῆς διασήμου αἰοῦδου Εὐγενίης Σωβάλ. Τοῦτο κυρίως ἔθλιβε τὴν μητέρα της.

(Ἄκολουθεῖ).